

АБОНАМЕНТЪ:

Въ вътрешна, за 6 м. — 7 м.
За странство „ „ — 14 м.
Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

Градската библиотека

ОБЯВЛЕНИЯ:

р. 15 ст. на кв. 51

рест.: „ГЛАГОЛ“

Вар

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВѢТЪ

Издава се по петъдни, сряда и петък

Мемоарътъ на добруджанци. — Положението по бойнитъ фронтове. — Молдования и Русия. — По въпроса за мира. — Мирътъ между Русия и Четворния Съюзъ сключенъ. — Заверъщането на отвлъченитъ добруджанци. — Изъ чуждия и нашия печатъ. — Изъ чужбина. — Изъ Русия. — Добруджанската депутация при Главнокомандующия и пр. пр.

До прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да въдворятъ миръ между народитъ.

МЕМОАРЪ

отъ Прѣдставителитъ на Добруджа.

V.

(Продължение)

Б. Ромънското правителство, въпреки всичка политическа стъпка, прѣвзема вълята и на ромънския народъ и на парламента: то прие Добруджа съ съзнанието, че вълиза въ владѣние на една българска провинция, която имаше право да владѣе. Ръководена отъ това съзнание, официална Ромъния отъ първия до последния денъ на своето владичество управлява нашия роденъ край по начинъ, който изключва и най-елементарното понятие за право, справедливостъ и свобода. Нейното 38 годишно владичество бѣ една непрѣкъсната верига отъ систематични административни произволи и беззакония, отъ правосъдно пристрастие, отъ организиранъ грабежъ — отъ духовно и политическо потисничество, крайната цѣль на което бѣ да се умаломоси коренното добруджанско население, да се ромънизиратъ и, ако това е невъзможно, да се пропъди и да се замѣсти съ ромънски колонисти, докарани отъкъ Дунавъ.

Когато на 14 (26) ноември 1878 г. ромънскитъ власти за прѣвъ пѣтъ стѣпваха въ нашия роденъ край, покойниятъ ромънски кралъ, тогава князь, Каролъ съ манифестъ, написанъ и на български, тържествено обѣща на добруджанското население, че честта, живота и имота му, гражданското и политическото му равноправие и религиозната му свобода ще бъдатъ напълно гарантирани отъ ромънскитъ закони. „Най-светитъ и най-скъпнитъ човѣшки добрини — се казваше въ манифеста — като живота, честта и имота сѫ турени подъ защитата на една конституция, за която най-зависжатъ много народности. Вашата вѣра, семействата Ви и прастѣтъ на жилищата Ви ще бъдатъ защитени отъ законитъ ни и никой не ще ги наруши безъ законно наказание за туй... „Вие християни и вие мюсюлмани, съ доверие приемете ромънскитъ власти; тѣ идатъ съ единствена цѣль да турятъ край на онѣзи скърбни изпитания, прѣзъ които прѣминахте, да изблужаватъ ранитъ, които Ви докара войната, да задвижаватъ личността, имота Ви, и законнитъ Ви интереси и послѣ да развѣятъ моралното и материалното благосъстояние... „И тѣй, посрѣщайте съ любовъ ромънското знаме, което за Васъ ще бѣде знаме за свобода, справедливостъ и миръ“¹⁾.

Тия тѣй медри обѣщания не бѣха едно благоволение на ромънското правителство, а едно императивно задължение. Чл. 43 отъ Берлинския договоръ изрично постановява, че независимостта на Ромъния се признава при условията, посочени въ следващитъ чл. чл. 44 и 45. Въ чл. 44 се казва:

„Разликата на вѣрата и на изповѣданята не може да се вземе въ Ромъния за причина да се ограничаватъ нѣкои отъ гражданитъ въ пълното и всецѣлото ползуване съ граждански и политически права, съ приемането въ публичнитъ служби, звания и почести, или съ упражняването на различнитъ занатия и промысли, на което мѣсто и да е.

Свободата и външното упражняване на всички

богослужения се осигуряватъ за всички ромънски и чужди поданици, и никакво пристрастие не може да се постави нито на иерархическото устройство на различнитъ вѣроизповѣдни общини, нито на отношениата имъ къмъ тѣхнитъ духовни глави.

Поданицитъ на всички. Осли, отъ търговско или друго съсловие, ще се ползуватъ въ Ромъния безъ разлика на религиата си съ пълно равенство“.

Ромънскитъ правителства не изпълниха нито тържественитъ обѣщания на кралъ Каролъ, нито задълженията, които Европа имъ възложи. Още въ първитъ дни на своето владичество въ Добруджа, тѣ потъпнаха религиозната свобода на мѣстното българско население.

Схизматичитъ — добруджански българи бѣха насилени да се откажатъ отъ своята автономна епархия, да се откажатъ отъ своята религиозна община, да се откажатъ отъ своята цѣль, да прекратятъ сношенята си съ своитъ законни духовни началници и да признаатъ юрисдикцията на ромънската държавна черква. Черковно-училищната автономия, която имаше бѣши следъ дълги борби бѣха си извоювали прѣзъ врѣме на турското владичество, бѣше унищожена съ брутални полицейски мѣрки. Българскитъ учители и читалища бѣха затворени, а имотитъ имъ конфискувани въ полза на държавата. Българскитъ учители и свещеници бѣха прѣсѣдвани, малтретирани и екстернирани. Въ българскитъ черкви бѣ забраненъ славянския богослужбени езикъ и замѣненъ съ ромънски, който населението не разбираше. Иконитъ на българскитъ светци „Св. Кирилъ и Методий“ и „Св. Иванъ Рилски“ бѣха скѣпнати отъ омаритъ на черевитъ и изжиглени. Българската книга бѣ обявена за прѣстѣпление. Най-послѣ ромънскитъ власти унищожиха своята цивилизаторска нисна съ едно дѣло, което не може да прави честъ на никой културенъ народъ: на 25 мартъ 1896 година тѣ изгориха най-богатата библиотека въ цѣла Добруджа — библиотеката на българската читалище „Съгласие“ въ гр. Тулча.

Тържественото обѣщание на князь Каролъ, че имотитъ на добруджанското население ще бъдатъ защитени отъ ромънскитъ закони, бѣ нарушено също тѣй, както и обѣщанието за вѣроизповѣдната свобода. Съ законъ отъ 3 априлъ 1882 г., нареченъ „законъ уреждане на недвижимата собственостъ въ Добруджа“¹⁾, всички частни земи, квалифицира отъ турското законодателство като „мерие“ и владѣни отъ мѣстнитъ жители съ редовни турски документи (тапи), бѣха обявени за държавна собственостъ. Частнитъ права за владѣние, придобити прѣзъ врѣме на турското владичество, бѣха унищожени. На бившитъ притежатели на земи „мерие“ се даде само правото, ако желаятъ, да ги откупятъ отъ държавата и то при условие, ако турскитъ имъ документи бъдатъ признати отъ ромънскитъ власти. Но отъ това право малцина можаха да се възползуватъ, защото повечето отъ турскитъ документи прѣзъ една пристрастна и

своеволна административна прѣвѣрка бѣха обявени за невалидни. Нѣщо повече: документитъ на стотици владѣтели на земи бѣха направо унищожени, безъ каквато и да е прѣвѣрка. Осѣнъ туй, всички земи, които турското правителство бѣ раздало на татаритъ, заселени следъ Кримската война въ Добруджа, бѣха безвъзвратно и безусловно обсебени отъ държавата. По тоя начинъ ромънската държавна заграби хиляди хектари работна земя. Стотици земеделски семейства бѣха обезземлени, оставени безъ срдѣства за животъ, хвърлени въ мизерия или ваставени да се населатъ въ България, Турция и дори въ Америка¹⁾.

Цѣльта, която се прѣсѣдваше съ тая безчовѣчна мѣрка, скоро се изясни. Голѣми пространства отъ заграбенитъ земи бѣха продадени на външнопрѣдно износни условия на външни приватни лица. Ромъния, която върху унищоженихъ дребни земеделски стопанства, основана голѣми чифлици и въведоха въ земеделския животъ на Добруджа ромънския човѣшки режимъ.

(Слѣдва)

¹⁾ Ioan M. Roman. Dobrogea și drepturile politice ale locuitorilor ei. Constanța, 1905. p. 105.

Добруджанци! Вадете будни на поста си отдайте се всецѣло на отечествената кауза за да се увѣнчае съ успѣхъ народното дѣло

Положението на бойнитъ фронтове.

Вюлетинъ отъ Щаба на Действующата армия за 9. II 1918 г.

Македонски фронтъ. Въ долината на горна Шкумба прогонихме съ срдѣчно едно усилено французко пѣхотно отдѣление. По Червената стѣна и въ околността на Битола отъ врѣме на прѣве артилерийската стрѣлаба се усиливаше. Западно отъ Вадрара въколко км. сѣмъ огнени нападения. Нашата артилерия разпрѣсна нѣколко английски взвода, които настѣпиха къмъ позицитъ ни при устието на р. Оттрума.

Добруджански фронтъ. Никаква бойна дѣйностъ.

Союзнически свѣденія.

Западенъ воененъ театръ. Група армии на Баварския прѣстолонаследникъ: По много мѣста на фронта — разузнавателни английски атаки. Въ Фландрия и Артуа, особено при Варнетонъ и източно отъ Армантьеръ — оживѣни боеве.

Група Армии на Херцогъ Амбрехтъ: Слѣдъ обѣдъ, по фронта на Лотарингия и въ срдѣнитъ Вогези — оживѣни военни дѣйствия. Нѣколко разузнавателни отдѣления при Сенонъ и Бухенлофъ, ни доведоха пѣхнници.

Италиански фронтъ. По плоското възвишение на „7-тъ общини“ — оживѣна артилерийска дѣйностъ.

Добруджанци, разпространявайте в. „Добруджа“

¹⁾ Вж. приложение № 2.

¹⁾ Legea pentru regulara proprietății imobiliare în Dobrogea.

Молдавания и Русия

Въ България никой не мисли да се бърка въ вътрешния животъ на другитѣ народи. Това правило въ баче, не изключва нашата заинтересованостъ. За на

За това „разбой“ ли е думата на краля въ ръчката му, когато той говори, „че румънския войникъ доказалъ на цѣлия свѣтъ, че при устието на Дунава живѣе народъ, който знае назначението си и върху който може да се облягне цивилизования европейски изтокъ и че болезнени сж жертвите, които ги очакватъ до осмъществяването на законнитѣ аспирации“? Каква сж идеологията и идеализмътъ на този румънски политически идеологизма! Отъ последната своя спора въ Молдована

Моддовинската олигархия търси евтина слава и земя, за да има очи да се върне въ Букурещ. И тогава пък се напънана да правят голъми пехливанлъци. Чуждинът азъкъ винаги води на букукуа. Тоя, по който сж тръгнали хората отъ Ялт, ще ги изведе на букукуа, или на още по лошо мѣсто, защото е противъ гласа на населението, което окупираше.

Председателят на украинската делегация востатира съ радостъ подписването на мира и заяви

И колко още по страшни и незабравими ка-
тици!.. (Край).

че неговото делегатство е дошло тукъ съ надеждата, че ще може да се сключи единъ общъ миръ, за да се прѣврати, по тоя начинъ, братоубийствената война — нѣщо, обаче, на което известните обстоятелства попрѣчиха. Сега Украйна — заяви прѣдседателят на делегацията — ще има възможност да се отдале всецѣло на своето вътрѣшно обновление.

Мирниятъ договоръ съдържа 10 точки. Споредъ тѣхъ, заетите области трѣбва незабавно да се изпразнятъ; възстановяватъ се дипломатическитъ и консулски сношения; взаимно отказване отъ военно обезпечение; освобождаване на военно-плѣнникитъ и възобновяване економическитъ сношения. Разбитата на ратифициранитъ документи ще стане, вѣроятно, въ Виена и то въ най-скоро време.

Брѣст-Литовскъ. 11 Февруарий. Въ днешното заседание, Прѣдседателят на руската делегация съобщи, че Русия, отказвайки се да подпише единъ формаленъ договоръ за миръ, заявява, че счита за прѣкратено военното положение между нея и Германия, Австро-Унгария, Турция и България. Ожидателно руското правителство е дало заповѣдь за пълна демобилизация на рускитъ военни сили по всички фронтове. Прѣговоритъ-каза Троцки-по възстановяването на дипломатическитъ, консулскитъ, правителствени и економически сношения, ще се водятъ непосредствено съ респективнитъ правителства и отъ комиситъ на четворния съюзъ, намиращи се, понастоящемъ въ Петроградъ.

Берлинъ. Английскитъ вѣстници разглеждатъ мира, сключенъ съ Украйна, като не успѣхъ на Мелансо и Пилсона, които разчитаха на едно продължаване на войната отъ страна Украйна противъ болшевикитъ.

Въ Холандия владѣе голѣма радостъ по поводъ сключването на мира между Украйна и централния съюзъ.

Берлинъ. Известието за сключването на мира съ Украйна прѣдизвика тука радостъ и е навѣкѣ прѣдметъ за разговоръ. Известието биде разпространено съ специални издания на вѣстникитъ рано сутринта. Много обществени здания издигнаха знамена. Само и вѣстникитъ изразяватъ радостно задоволство отъ сключването на мира и изтъкватъ особено неговото економическо значение.

Завръщането на отвлеченитъ добруджанци.

Освободенитъ отвлечени добруджанци отъ първата група, слѣдъ дезинфекцирането имъ, се изпратиха на 8 того вечерта съ шлепове за Силистрия, гдѣто ще бъдатъ на карантинъ.

Вчера 10 того бѣ прѣдана втората партида отвлечени — 993 души, прѣдими отъ село Калипетрово, селистренско. Тѣ се разпѣдѣлятъ така: селистренско 846, влахия 98, кюстенджанско 18, добричко 3, балчишко 20 и тулчанско 8. Тѣ сѣ отъ плѣнническитъ лагери въ Миоркано, Шибубени и Влашиници, Дорохойски окръгъ. Въ втората партида числото на турцитъ е по-големо, обаче, женитъ и дѣцата пакъ държатъ първенствующе мѣсто по численостъ. Всички се оплакватъ отъ побойна и лошото третиране на ромѣнскитъ жандарии. Били сѣ ги за лишени поводъ. Много отъ женитъ носятъ за похвалъ парчета отъ давания имъ за храна хлѣбъ, който е крайно долнокачественъ и неизпеченъ. При пристигането на фронтовата линия и при виждане на български войници имаме жени, които се ерѣстиха и плачеа. Много отъ тѣхъ сѣ раздѣлили отъ своитъ мъже или синове, които сѣ задръжали отъ ромѣнцитъ въ плѣнническитъ дома вато по млади отъ 46 години. На тръгане съ канюнитъ за Бранла, всички почтателно поздравяваха германскитъ войници, наизлѣзли отъ окупитъ си. Въ единъ отъ канюнитъ високо се поде българска пѣсенъ въ изразъ на радостта на освободенитъ. До демаркационната линия ромѣнцитъ прѣнасятъ интерниранитъ въ закрити камиони и не имъ позволяватъ да подигатъ брѣзента. Вчера всички делегати отъ ромѣнската комисиѣ бѣха прѣнесени на автомобили, съ вързани очи, прѣзъ пограничната зона. Въ разговоритъ си тѣ сѣ крайно въздържани и прѣдпазливи. Съобщиха, че отъ три дни била разрѣшена министерската криза въ Яши, като генералъ Авереско, който билъ минавалъ за миролюбивъ, образувалъ новия кабинетъ, като взелъ портфейла на външното министерство. Камарата била сакана на заседание. На въпроситъ какво има ново

изъ Молдова, единъ отъ ромѣнскитъ офицери ми отговори: „Пачо“, като очевидно искаше, съ тая дума да изрази настроението на народа. За ултиматума на съюза отбѣгватъ да говорятъ подъ прѣдлогъ, че нищо не знаятъ. Снощи въ Лицеума, гдѣто сѣ настанени отвлеченитъ, имаме голѣмо оживление. Полицата на всички сѣ четатъ радости и успокоение. Мнозина казватъ: „Ново се родихме“. Единъ селянинъ въ веселието си паду своя вѣренъ другаръ гайдата, а младатъ момичета подхванаха хоро. Командата български войници радостно, съ възвѣние наблюдаваха тая мила гледна. На тротозритъ сѣ трупа маса народъ, който сѣ сранъ наблюдава дѣлото на своитъ управници и се зачитва, по какви държавни съображения сѣ били интернирани тия новинни жени, дѣца и старци. Сега отиватъ да раздаватъ на отвлеченитъ помощи отъ фонда „Добруджа“. Довечера заминаватъ за Букурещъ, за да разпитатъ карантинираниитъ тѣхъ и нашитъ инвалиди, които вчера почнаха да прѣдаватъ. Годоровъ.

Изъ чуждия и нашия печатъ

ДОБРУДЖА

Германскиятъ офицеръ „Нордайче Алтем. Цайтунгъ“ поимства отъ броя си отъ 5 февруари 1918 г. на първо мѣсто слѣдната кореспонденция отъ София: Отъ нѣколко дена въ София прѣбивава една 12-членна делегация отъ сѣверна Добруджа, дошла тукъ за да поднесе на високитъ мѣста единъ мемораръ, съ който, отъ името на добруджанското население, слѣдъ подробна историческа, национална и политическа мотивировка, се иска присъединяването му къмъ България. Тази делегация е изпратена отъ сѣверната сѣ въ срѣдята на декември въ Бабадагъ народенъ съборъ, гдѣто били разпретени около 400 делегати отъ мѣстнитъ комитети. Тамъ била едногласно изразена волята на избирателитъ, че искатъ да станатъ български граждани.

Въ столицата делегацията бѣ приета най-сърдечно; въ нейна честъ бѣ дадена гощавка, на която присъствуващитъ отъ всички партии, генерали, журналисти и др. се изказаха въодушевлено за Добруджа, като една отъ дѣлитъ на волеятъ на България.

Искането за Добруджа не може да биде извадено отъ общия комплѣктъ на дѣлитъ на българското население; то съставлява, напротивъ, тѣхния вѣнецъ. Всеобщата формула е: Обединението на дѣлия бѣ български народъ. Както може да се види отъ единъ погледъ върху картата на настоящето и миналото, въ сѣверната частъ на Добруджа, съвѣтнѣно сѣ нейния характеръ на колонизална и прѣходна страна, живѣе много пѣстро население, но българитъ тамъ сѣ най-компактното множество, чийто контингентъ имъ прѣдава първенство прѣдъ всички други народности както по време, (този катъ е съставлявалъ винаги частъ отъ старата българска държава, а и прѣзъ турското владичество е съставлявалъ частъ отъ българската територия на Турция), така и по пространство, сѣ безпрѣходната си връзка къмъ сѣверна България. Когато, отъ най-модерното становище на националното опрѣдѣление погледнато, една ли има що да се възрази противъ принадлежността на Добруджа къмъ България. Интересно е и не е безъ значение за днешното рѣшение на въпроса, да се констатира причинитъ, по които тази национална претенция се подига отъ българитъ толкова ясно, чакъ подиръ обявяването на войната съ Ромѣния.

Силата съ която малка България изяви своитъ желания прѣзъ 40 тѣ години на своето съществуване, зависи отъ два политически огледа: онѣзи къмъ Русия и онѣзи къмъ съседнитъ на България държави. Поради най-палачия македонски въпросъ, България бѣла вѣла въ такъвъ остръ конфликтъ съ Сърбия и Турция, штоо благодаримето ѝ налагаше поддържането на добри отношения съ сѣверната ѝ съседка. А послѣдната дѣлеше владѣнието си на българска земя само на Русия—фактъ, чийто ефектъ върху по-раншната българска психология днесъ съвсѣмъ не можемъ и да си прѣдставимъ!

Не бива да се забравя, че дѣлия добруджански споренъ въпросъ е неподѣленъ продуктъ на руската балканска политика, единъ класически примѣръ, сѣтанъ отъ нейнитъ инициатори като твърдъ разуменъ произволъ, съ който, безъ прѣдѣлката на елементарни, осмисляващи се по-рано или по-късно отношения между силитъ, за постигането на временни изгоди на гражданъ или нахвърна по-слабитъ държави. Въ 1878 Русия поиска за себе си Бесарабия, която тогавъ бѣше ромѣнско владѣние. Като концесия бѣ отредена за Ромѣния сѣверна Добруджа. На Берлинския конгресъ това парче бѣ увеличено за Ромѣния. И този актъ сѣ здаде зародиша за по-късни тежки усложнения.

Но дѣйствителния обратъ, създаденъ въ положението отъ 1878, се прояви чакъ въ 1913. Единствено поради своето владѣние за Добруджа, Ромѣния се ползаваша да изкуди отъ България отсѣждането на сѣдеземъ и смѣцѣрѣмено да си присвои чрѣзъ това единъ видъ хегемония въ Балканитъ, макаръ да твърдѣше иначе съ гордостъ, че не била Балканска държава. То-

гавъ България стана най-сетѣ истинското си положение: руската омайностъ биде разпрѣстната.

Но настѣпващата скоро подиръ туй всеобща война отклоня погледѣта на България отъ Ромѣния и го обърна къмъ много по-големитъ общи въпроси. Ожщо и подиръ влизането на България въ войната едно естествено благоразумие ѝ налагаше да не дразни неутралната още Ромѣния и не е случайностъ дѣто, при всичката популярностъ на идеята за една отсѣтителна война противъ властѣ, обявяването на войната противъ Ромѣния, когато стана необходима, бѣше се пакъ едно трудно рѣшение, защото това значеше война и противъ Русия, а съ това и — едно окончателно прѣобразуване на българскитъ традиции. Сега Добруджа биде отнета отъ Ромѣния и Русия, а съ това се завърши довѣждѣ кризѣта на започнатото въ 1878 разбитие. Както тогавъ изгубването на Добруджа бѣше символъ на българската слабостъ и унижение (тогавъ по-големъ, колкото по-малко се чувствуваша), тѣ сега придобиването ѝ е символъ на една завтрѣшностъ, вѣнецъ на истинското освободително и обединително дѣло, символъ на независимостъ отъ побѣдена Русия, която не може вече да постави пѣкво Балканска държава като съперница на България. По този начинъ възвѣждането на Добруджа е за българитъ пълна гаранция за сигурността на положението имъ въ Балканитъ, като обединенъ и отъ никого не застрашаванъ народъ.

Д-ръ фонъ деиъ Шайнентъ

И з ъ ч у ж б и н а

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Шведитъ искатъ намисането на Швеция въ полза на Финландия.

Стокхолмъ. Въ срѣда вечерта се състоя тукъ митингъ, който гласува едно прѣдложение, съ което иска пакѣсата на Швеция въ полза на братския финландски народъ.

Украински опровержения.

Въриъ. Украинскитъ дипломатъ Гасонко, който по настоящемъ се намира въ Швейцария, е изпратилъ до французкия посланикъ едно писмо, въ което протестира противъ неточнитъ извѣстия на агенцията Хавасъ отъ Петроградъ и заявява, че въ Украйна нѣма мѣстна болшевишка партия. Украйна не е нито германофилска, нито антантофилска; тя е независима и свободна република, съблюдаваща неутралитетъ въ европейския конфликтъ и не желае да се обърже нито съ Калединъ, нито съ контра-революционеритъ. Извѣстията на Хавасъ за успѣхитъ на болшевикитъ въ Украйна сѣ прѣувеличени; Касае се повече за грабежи и други прѣстѣпления.

Сръбската скупщина открита въ Корфу.

Дурано. Споредъ извѣстия на агенцията Стефани, сесията на сръбската скупщина била открита въ Корфу на 12 януари.

Италианцитъ анкетирайтъ догрома си.

Агенцията Стефани съобщава, че италианскитъ министерски съвѣтъ рѣшилъ да остави на разположение на министра на войната генералитъ Бадориа, Перо и Капелли, за да дадатъ на анкетната комисиѣ, за военнитъ събития прѣзъ Октомври 1917 г. всички необходими слѣдѣния.

Новъ членъ на военния съвѣтъ въ Версая.

Вижниятъ воененъ министъръ и по настоящемъ помощникъ началникъ-щаба генералъ Джерджинъ билъ назначенъ за членъ на междусъюзническия воененъ съвѣтъ на Версая.

Движения въ Ромѣния.

Съобщаватъ отъ Виена за ново национално ромѣнско движение въ Молдава и Бесарабия. Начало на това движение стоаи 148 депутати и голѣмо число офицери. Ръководителитъ на движението намиратъ спасението на Ромѣния въ сключването отъ нейна страна на единъ бързъ миръ, който въ крайенъ случай трѣбва да стане и въпрѣки волята на ромѣнския кралъ.

Ромѣнцитъ се сърдятъ на Бѣжотона.

Поетѣтъ Раду Розети въ Яши папада английския депутатъ Ноелъ Бѣжотонъ, че билъ несправедливъ българофилъ и че нѣма поне деликатността да се държи резервирано, въпрѣки, че ромѣнското правосъдие бѣше осмислило на доживотенъ затворъ Хасанъ Реджебъ, който бѣше посѣгналъ на живота му.

Синоветъ на Асквита.

На „Вер. Тагеблатъ“ съобщаватъ отъ Хага: Висшиятъ английски м-ръ президентъ Асквигъ, който изгуби единия си синъ въ войната, сега е претърпялъ новъ ударъ: вториятъ му синъ билъ раненъ въ Фландрия тѣй злѣ, че трѣбвало да му се ампутира единия кракъ. Асквигъ сега се намира въ Франция.

Рѣчьта на английския кралъ въ парламента.

Лондонъ. Съобщение на Райтеръ. Кралътъ произнесе снощи една рѣчь въ парламента. Слѣдъ послѣдната му рѣчь прѣдъ васъ, каза той, станаха голѣми събития; нѣколко седмици слѣдъ това съединенитъ щати рѣшиха да застанатъ на наша страна и на страната на нашитъ съюзници, за да бранятъ принципитъ на свободата и справедливостта; тѣхната намѣра въ войната се послѣдва отъ нашата и на други неутрални държави и обедини цѣлия цивилизованъ свѣтъ въ борбата противъ беззаконнитъ нападатели. Това ни вдѣхна нова вѣра въ крайното тържество на нашето дѣло. Отъ друга страна Русия, разявена отъ вътрѣшни борби, не можа да постои въ борбата до дѣна, когато ще може да събере плодотъ на своитъ голѣми жертви. Сега тя прѣстана да помага на дѣлото на съюзницитъ. Прѣговоритъ, започнати отъ руското правителство съ неприятелитъ показваха, че амбицията, която прѣдизвика тази нещастна война, още продължава своето дѣло. Тѣзи трагични събития увеличиха тежеститъ, които понасятъ другитъ съюзници, но не отслабиха вѣрността, съ която съюзницитъ продължава да прѣслѣдватъ общата цѣль. Верѣтъ тѣзи промѣнливи събития, демократитъ въ свѣта сж още по твърдо рѣшени да осигурятъ единъ справедливъ и траенъ миръ. Слѣдъ това кралътъ изтъкна подвизитъ на английскитъ войски въ Палестина, гдѣто тѣ прѣвзеха отъ турцитъ най-прославенитъ градове въ ориента, както и въ Африка, гдѣто неприятелътъ изгуби послѣднитъ остатѣци отъ своитъ колонии. Кралътъ заяви, че гледа съ довѣрие на понататѣшното развитие на борбата и вътрѣшнѣ рѣчьта си, като каза, че настѣпващото продължение на войната ще продължава да бѣде първата цѣль на неговитъ главни усилия.

Висшиятъ султанъ Абдулъ Хамидъ починалъ. Цариградъ. Висшиятъ султанъ Абдулъ Хамидъ почина.

Рѣчьта на японския министръ на външнитъ работи изоначена отъ англичанитъ.

Стокхолмъ. Споредъ Петроградскитъ вѣстници, японскитъ посланикъ е заявилъ въ министерството на външнитъ работи, че рѣчьта на Японския министръ на външната работа досѣга японската политика въ крайния изтокъ била изопачена отъ английската информационна служба, която дала на тази рѣчь изгледъ на силно заплашване противъ Русия.

Вилсонъ-диктаторъ. Парижскитъ вѣстникъ „Матенъ“ съобщава, че въ американския сенатъ ще бѣде внесенъ законопроектъ, споредъ който Вилсонъ получава правата на неограниченъ диктаторъ. Сѣщитъ вѣстникъ „Матенъ“ говори, че американскитъ правителственъ комисаръ за прѣхраната е установилъ ежедневната дажба на хлѣбъ въ жителитъ и гостилницитъ—на 35 грама.

Англичанитъ се окуражаватъ. Английско съобщение. Адмиралъ Джелико държа рѣчь, въ която каза: „вдушитъ три мѣсеца ще бѣдатъ трудни, но ние ще удържимъ. Опасността отъ подводницитъ ще бѣде скоро прѣвратена“.

На едно събрание въ Тойнъ-Таунъ се взеха рѣшения да се недовѣрѣватъ на Германия колонитъ и въ юго-западна и източна Африка.

Австрийскитъ кабинетъ въ отставка. Амстердамъ. Виенскитъ кабинетъ сж подаде отставката. Прѣдполага се, че причината за това е отказътъ на двѣ—дванадесети отъ бюджета, който Зайдлеръ поиска.

Изъ Русия.

Стокхолмъ. Украинското бюро съобщава за голѣма побѣда надъ болшевикитъ Украинцитъ взели многобройна плачка. Рускиятъ комисаръ, който се опи-

талъ да избѣга въ Хаперанда ехъ ромѣнския пълномощенъ министръ Дизманди, слѣдъ завземането на Торна отъ бѣлата гвардия, билъ откритъ и застрѣлянъ. Червената гвардия зазела Кистедтъ.

Въ Ментидусто единъ пристигналъ отъ Дания транспортенъ параходъ, съ съестни продукти билъ разграбенъ. Единъ митнически чиновникъ билъ застрѣлянъ въ Финландия.

Гражданската война продължава съ грабежи, опожарявания и застрѣлявания.

Единъ влакъ съ 228 аавстро-германски офицери-инвалиди, отиващъ за Торнея, билъ спрѣтъ и изпратенъ въ Або.

Стокхолмъ. Споредъ получени отъ Петроградъ извѣстия, вчера и овиъ денъ магазинитъ по нивзанския преспектъ били разграбени; прѣзъ вѣре на прѣстрѣляката между войницитъ и грабителитъ били убити и ранени нѣколко десетки души; една въоръжена банда се опитала да изтрѣгне пари отъ мюсюлманския клубъ. Прѣседателитъ на клуба князь Ангаличевъ и други лица били убити.

Копенхагенъ. Финландската делегация въ Стокхолмъ съобщава, че граждански войски, слѣдъ 11 дневенъ бой, заели важни въ вътрѣшността на Финландия градъ Куопио, кждѣто пленили 500 души отъ Червената гвардия.

Военниятъ сѣдъ въ Торнея е осѣдилъ на смъртъ, чрезъ застрѣляване 11 руси, между които и болшевикски комисаръ Смирновъ. Прислѣдната биде изпълена тутакси.

Вѣстникъ „Берлински Тиденде“ съобщава, че болшевикитъ агитрали за отново присъединяване на Финландия къмъ сѣверна Русия.

Добруджанската депутация при Главнокомандующия.

Пристигналата на 4. т. м. въ Главната Квартира добруджанска депутация бѣ приета сѣщия денъ отъ Главнокомандующия.

Шестнадесетъ души вѣзбоха въ кабинета му да отхадятъ благодарността на населението въ цѣла Добруджа къмъ армията освободителка.

Водителътъ на депутацията, Д-ръ Огняновъ, произнесе прѣдъ Главнокомандующия прочувствена рѣчь, въ която каза между другото:

„Въ изпълнение на благодарната и приятна мисля, която ми е възложена отъ добруджанския народенъ съборъ, отъ името на добруджанското население изказваме вамъ, Господине Генералисисме, и въ Ваше лице, въ цѣлата българска армия, общата дълбока благодарностъ за свободата, съ която ни дарихте. Нѣма да се намѣратъ души, за да се изрази благодарността на едно население, което се е родило въ робство, отрасло е похъ гнетъ на робството и никога не бѣ видѣло свободата.“

Тѣзи отъ насъ, които бѣха задъ ромѣнския фронтъ, познаватъ всѣкия ужасъ на насилението, на което бѣха подложени българитъ, знаятъ какво сме длъжни ние Вамъ и на прѣдвожданата отъ Васъ храбра братска армия.

Желѣниятъ юрчукъ на българскитъ храбреци прогони враговетъ и освободи останалитъ жизи добруджанци отъ послѣдния ударъ, който се готвѣше да нанесе ромѣнската олигархия. Нашата родна земя се напоя съ обилно пролѣта българска кръвъ, но съ това нашиятъ идеалъ за свобода се обърна въ дѣйстви-телностъ.

Тази сжана дѣйствителностъ ние искаме да запазимъ за вѣчни прѣмена!

Почувствуваши се свободни, добруджанскитъ българи се организираха и взеха рѣшенето, да не допуснатъ връщането на ромѣнското владичество отсамъ Дунава и да се борятъ съ оръжие въ рѣка противъ всѣко чуждо посегателство върху правата и свободитъ му.

Ясното и непоколебимо желание на добруджанци е да вдигнатъ жива стѣна отъ тѣхната си и да бравятъ своята страна по светия примѣръ на нашитъ брати—герои отъ освободителната родна война.

И ние ще се боримъ до краи!

Слѣдъ свършването на рѣчьта се поднесе на Главнокомандующия мемоара отъ прѣдставителитъ на Добруджа.

Подиръ това прѣседателътъ на Добруджанската организация въ прѣдѣлитъ на стара България, д-ръ Тодоровъ, потвърди съ пламени слова, че прѣселенитъ въ България добруджанци напълно сподѣлятъ чувствата и жеманята на своитъ сънародници, едвѣтъ сега освободени, и че ще ги подкрѣпятъ въ тѣхната борба за общо вѣждеманата свобода.

Главнокомандующиятъ благодарилъ съ топли думи отъ своя страна и отъ името на дѣйствующата армия за признателността на добруджанското население къмъ своитъ освободители, като изтъкна, че общото желание на героитъ е да се постигне обединението на Добруджа съ общото българско отечество. Той каза още:

„Обилно даденитъ до сега жертви за освобождението на българскитъ поробени земи сж залогътъ, че българскитъ въоръженъ народъ ще води борбата до край, за да може да реализира върховнитъ народни цѣли, които сж общъ български завѣтенъ идеалъ.“

Желанието на добруджанци е желание на цѣлия

български народъ, такова е и на българската армия! Като похвали добруджанското население за непоклатно проявенитъ му български патриотични чувства и за неговата непоколебимостъ въ желанието за присъединяване Добруджа къмъ България, проявена тѣй гласно на сбора въ Бабадагъ, Главнокомандующия пожела на прѣдставителитъ на добруджанци успѣхъ въ тѣхната мисля.

Слѣдъ това той приказва съ делегатитъ по разни въпроси и се освѣдоми на положението на населението въ Добруджа. Нѣкои отъ делегатитъ отъ селата бѣха срѣщали Главнокомандующия при обиколкитъ му по добрудженския фронтъ и сега припонториха разни сѣщия отъ прѣбиваванто му въ близостъ съ тѣхъ.

По-дълго вѣре трая разговорътъ му съ прѣдставителитъ на мюсюлманското население, които прѣдлага желанието на това послѣдното да се остане подъ българско управление и да се радва на онѣзи блага и свободи, които иматъ мюсюлманитъ изъ разнитъ краища на България.

Депутацията се сбогува съ Главнокомандующия при най-добри впечатления, като не пропусна да му благодари и за добрия приемъ, оказанъ на всѣки отъ Главната Квартира.

Хроника

Вазовъ и добруджанци Добруджанската делегация е посѣтила народния поетъ Иванъ Вазовъ въ дома му, за да му благодари за неговия неуморимъ трудъ съ живото слово на своитъ пѣсни да подкрѣпѣ българския духъ на поробенъ добруджанецъ отъ некутурния ромѣнски народъ. Срѣщата между великана поетъ и добруджанецъ бѣше твърдъ сърдечна. Поетътъ съ живъ ентусиазмъ и интересъ е разпитвалъ за страданията и жинята на добруджанския българинъ и когато му бѣла описана една частица отъ мажитъ и терзанията, гнета и потисничеството, сѣзали близнали въ неговитъ очи.

При сбогуването си г. Вазовъ изказалъ желание скоро да посѣти Добруджа и отбѣззо да се нарадѣа на този тѣй мѣлъ и сжлъ освободенъ край.

Делегатитъ му пожелаха дълголетие за оцѣда нѣе пѣсни на великия обединитъ български народъ.

Добруджа въ народния театръ. Въ народния театръ въ София се даде едно патриотическо прѣдставление, което носеше името „народна добруджанска вечеръ“—име, което напълно заслужаваше.

Половината отъ програмата бѣше заета отъ добруджански народни пѣсни, танцове и игри, които бѣха изпълнени, естествено и безиретенциозно отъ момци и момки отъ селото Ени мѣой (тулчанско) и които бѣха всеобщо удобрени, така напр. „раченицата“, която не е тѣй пълна съ фигури, както извѣстната въ София раченица, обаче има напълно характера на българскитъ народни танцове. Народнитъ пѣсни сж неизменно, оплѣзванята отъ робството и спомени за добруджанския герой на свободата Стефанъ Караджа. Въ народенъ духъ е и композираната отъ капелника Д. Поповъ пѣсенъ: „ние сме момци добруджанци“, която изразява радостта за освобождението отъ вѣшното робство, на капелмайстора—устроителъ на хора, бѣдоха поднесени два вѣнеци. Останалитъ номера отъ програмата: народни пѣсни, пѣти отъ Минчевъ и П. Димитровъ, стихове, декламации отъ Сава Огняновъ, роденъ край—протечетъ отъ писателя Страшимировъ и анекдоти изъ войничкия животъ, разказвани отъ момика борѣо зевсека имаха всички за прѣдметъ Добруджа.

Краятъ образуваше една седѣнка, при което момитъ и момцитъ размѣнятъ закачки, пѣлтъ пѣсни и играятъ. Прѣсѣтстваха министритъ Пешевъ, Бѣжаловъ, Найденовъ, Тончевъ, Главнокомандующиятъ Жеконъ, германскитъ и австро-угарскитъ прѣдставители, много депутати, жители и др. (О. В. З.).

Послѣденъ часъ.

Ямъ. Генералъ Авереску е натоваренъ съ образуването на новия кабинетъ.

„Матенъ“ съобщава отъ Ямъ: ромѣнското правителство счита за неизбѣжно сключването на миръ съ неприятелитъ.

Щабъ на 69-й пѣхотенъ полкъ.

ОБЯВЛЕНИЕ
№ 8076.

Обявава се, че при 69 и пѣхотенъ полкъ (3-а Армия) се формира музикаски хоръ.

Длъжността Капелмайсторъ, както и всѣки останали жатни длъжности сж вакантни. Желаниитъ да постѣпатъ да подадатъ водната заявление до щаба на полка или пъкъ да направятъ постѣпки прѣдъ съответствующитъ си начальници да бѣдатъ прѣведени въ полка.

25-й януарий 1818 год.

2—3

Отъ Щаба на 69-й пѣх. полкъ.

Директоръ Драгомиръ Пачовъ